

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

(Πασχαλινόν Διήγημα)

Πολύ μακρὰ ἀπὸ δῶ, σὲ μιὰ χώρα τῆς Ἀνατολῆς, ποὺ ἔτρεφε ἀντιλόπες, ἐλέφαντες, παραδείσια πτηνά, μεγάλα φέδια πλουμιστά, πολὺχρωμα, καὶ ἡ γῆ ἔκρυβε διαμάντια, ζῶσε ἕνας φρόνιμος κ' εὐτυχισμένος βασιλιάς. Δὲν εἶχε παρὰ ἓνα μικρὸ παιδί.

Μὰ σὲ λίγο, τὸ παιδί αὐτὸ ἔπασσε ἀρρωστο βαρεῖά, ἀπὸ μιὰ μυστηριώδη ἀρρώστεια. Ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα σὴν ἄλλη, ἔλυνε σὸν τὸ κερί. Εἶχε καταντήσει οὐδὲν οὐδὲν.

Ὁ βασιλιάς κ' ἡ βασίλισσα πῆγαιναν νὰ σκόσουν ἀπὸ τὴ λύπη τους. Ἀπὸ ὅλους ἔκει κοντὰ τοὺς γέροντας κ' ἀπὸ τοὺς πλέον ἀκόμα μακρυνούς, εἶχαν καλέσει ὅλους τοὺς γιατροὺς, γιὰ νὰ σώσουν τὸ παιδί τους. Ὁ πατέρας κ' ἡ μητέρα περνούσαν ὅλες τὶς νύχτες τους σὸν κρεβάτι τοῦ παιδιοῦ τους. Κανένας δὲν μποροῦσε νὰ βρῆ, τὸ γιατρικὸ τῆς ἀρρώστειας του. Ὁ βασιλιάς ἠποσχέθηκε τότε τὸ μισὸ βασιλείου του, σ' ἔκείνον ποὺ θὰ γιάτρειε τὸ βασιλόπουλο, ἀλλὰ, κανένας δὲν βρέθηκε νὰ τὸ κάμῃ. Ὅλοι ἔλεγαν :

— Θὰ πεθάνῃ!

Μὰ νὰ, μιὰ μέρα καὶ φθάνει σὸν παλάτι, ἕνας ἔμπορος ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ μέρη μακρυνά. Διηγῆθηκε σὸν βασιλιά, πὼς σὲ μιὰ χώρα τῶν Κέδρων, εἶχε φανεῖ ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος γύριζε χῶρες καὶ χωριά, ἠπόστοχε τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων καὶ δίδασκε τὴν ἀγάπην καὶ τὴ καλωσύνη. Τὸ ὄνομά του ἦταν Ἰησοῦς. Πολλοὶ ἀδελφεὶ ἔτρεχαν σ' αὐτόν καὶ γινόντουσαν καλὰ ἀμέσως. Οἱ τυφλοὶ ξαναβρισκαν τὸ χαμένο φῶς τους, κ' ἀκούγαν οἱ κωφοί. Οἱ παραλυτικοὶ περπατοῦσαν καὶ τὸ σῶμα τῶν λεπρῶν ντυνόταν ἕνα δέρμα τόσο ὠραῖο καὶ γερὸ, σὸν νὰ μὴν εἶχαν ἀρρωστήσῃ ποτέ.

— Στείλε τὸν γιὸ σου, σ' αὐτόν, ὃ βασιλιά, εἶπε ὁ ἔμπορος. Θὰ τὸν γιατρέψῃ. Λένε δι' αὐτὸς εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ!

Τὴν ἴδια μέρα, ὁ βασιλιάς φόρτωσε μὲ πολὺτιμα δῶρα καμήλες καὶ ἐλέφαντες καὶ ἔστειλε τὸν γιὸ του, συνωδευμένον με μιὰ συνοδεία πιστῶν στρατιωτῶν καὶ ἀφοσιωμένων δούλων, γιὰ νὰ τὸν φέρουν σὴν χώρα τῶν Κέδρων.

— Πηγαίνετε, τοὺς εἶπε, κοντὰ σὸν θανατοῦργον ἔκείνον ἄνθρωπο, χαιρετήστε τὸν ἐκ μέρους μου, φίλοσε τὰ χνάρια τῶν βημάτων του καὶ παρακαλέστε τον νὰ δώσῃ καὶ πάλι τὴν βγεία σὸν παιδί μου. Πέστε ἀκόμα σ' αὐτόν, δι' εἶμαι πρόθυμος νὰ τοῦ δώσω, δι' καὶ ἂν ζητήσῃ, δι' καὶ ἂν ποθῆ.

Τὸ καρβάνι δι' ἐχώρησε γιὰ τὴ μακρυνὴ τὴ χώρα. Ἡ ἀκολουθία πέρασε μὲ τὸ ἀρρωστο τὸ βασιλόπουλο πολλὰ ποτάμια κ' ἐρημικὰ ἀμέρητες, λαγκάδια καὶ βουνά, χωριά καὶ πόλεις. Ἀλλὰ ἡ γῆ τῶν Κέδρων ἦταν ἀκόμη μακρὰ, μακρὰ πολὺ, πάρα πολὺ μακρὰ... Μιὰ μέρα τοὺς εἰσῆκαν ἡσεται καὶ τοὺς πῆραν ὅλα τὰ δῶρα των, ὅλο τὸ χρυσάφι κ' ὅλα τὰ διαμάντια τους. Ἀλλὰ μιὰ μέρα τοὺς χτυπήσαν Ἀραπάδες καὶ τοὺς ἄραξαν ὅλες τὶς γκαμήλες κ' ὅλους τοὺς ἐλέφαντες. Καὶ τέλος, ἐνῶ περνοῦσαν ἕνα μεγάλο ὄσοσ ἀπὸ «μπαμποῦ», ἀγριοὶ ἄνθρωποι ριχῆκαν ἀπάνω τους καὶ τοὺς πῆραν ὅλους σκλάβους. Τοὺς γύνωσαν ἀπὸ τὰ ρουχά τους, κ' ἔτσι γυμνοὺς τοὺς θέσαν μὲ σχοινιά καὶ τοὺς ἔσυραν σὴν ἀγορὰ τῶν δούλων γιὰ νὰ τοὺς πουλήσουν. Ἀφῆκαν μόνον τὸ ἀρρωστο παιδί καὶ ἕναν γέρο γιὰτὶ δὲν μποροῦσαν νὰ περιπατήσουν. Ἐξ ἄλλου ποῦς δ' ἀγόραζε ἕνα ἀρρωστο παιδί, καὶ ἕναν γέρο, ποὺ ἦταν ἔτοιμο; νὰ πεθάνῃ;

Τραβῆξαν ἔτσι, μοναχοὶ ὁ γέροντας καὶ τὸ παιδί, γυμνοὶ καὶ ἐλεινοὶ τὸ δρόμο τους. Προχωροῦσαν μὲ κόπο. Ὁ γέρος ἦταν ἀδύνατος καὶ τὸ παιδί ἔτοιμο νὰ πεθάνῃ. Μὰ ἐντυχῶς, συναντήσανε καλοὺς ἀνθρώπους σὸν δρόμο καὶ τοὺς περιμάζεψαν, σ' ἕνα ἄλλο καρβάνι.

Στὸ βασιλόπουλο, εἶχαν ἀπομείνει ἀκόμα ἕνα περιδέριο, ἀπὸ χοντρά, πολὺτιμα μαργαριτάρια, σπάνια, δῶρο τῆς βασίλισσας μητέρας του, ποὺ τὸ εἶχε ἀκόμα σὸν λαιμὸ του. Τὸ ἔδωσε σὸν καλοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τοὺς μάζεψαν, ἀλλὰ αἰνοὶ δὲ θέλησαν νὰ τὸ δεχτοῦνε. Ἀνέβασαν μάλιστα τὸ ἀρρωστο παιδί καὶ τὸν ἐξαντλημένο γέρο, ἀπάνω σὲ μιὰ γκαμήλα, καὶ ξαναπῆραν τὸ δρόμο τους.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα πολὺ μακρὸ ταξίδι, φτάσανε, ἐπὶ τέλους, σὴν περιφέρεια τῶν Κέδρων. Ἐκεῖ σὴν πρώτη πόλι ποὺ συνήντησαν σὸς ὄχθος μιάς λίμνης, τὸ καρβάνι ἀναπαύτηκε καὶ σὸν ἔξινισε νὰ φύγῃ, ἄφησε τὸ γέρο καὶ τὸ βασιλόπουλο, νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξίδι τους, σὴν καθ' ἑαυτὸ χώρα τῶν Κέδρων, δεῖχνοντάς τους τὸ δρόμο. Ὁ γέροντας καὶ τὸ παιδί, πέρασαν τὴν νύχτα τους σὴν πόλι καὶ τὸ πρωτὸ ξεκίνησαν πε-

ζοί, ζητώντας ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πληροφορίες γιὰ τὸ μέρος ποὺ θὰ συναντοῦσαν τὸν ἅγιον ἔκείνον ἄνθρωπο, ποὺ συγχωρᾷ τὶς ἁμαρτίες καὶ γιατρέυει τὶς ἀρρώστειες.

Ἐἶχε πολὺν κόσμο σὴν ἀγορὰ τῆς πόλεως αὐτῆς. Ἀνδρες καὶ γυναῖκες γυρῆζαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ἀκούγονταν φωνές, παρὰ πόνα καὶ βόγγοι. Μιὰ τρομερὴ κραυγὴ, ὄρλιαζε :

— Δώσε μου τὰ λεφτά μου! Δώσε μου τὸ χρυσάφι μου!

Ἦταν ἕνας τοκογλύφος, ποὺ χτυποῦσε μ' ἕνα μακρὸ μαστίγιο, κάποιον φτωχὸ καὶ ἐλεινοὸ φαρὰ, ποὺ τοῦ χρωατοῦσε χημάτα καὶ δὲν εἶχε νὰ τοῦ τὰ δώσῃ.

Τὸ βασιλόπουλο ἐταράχθηκε ἀπὸ φόβο καὶ ἀπὸ οἶκτο.

Ὁ δυστυχισμένος ψιράς, κυλιώταν καταγῆς ἀπ' τοὺς πόνους καὶ ἀπὸ τὴν λύπη. Τὸ πρόσωπό του ἦταν γεμάτο ἀπὸ αἷματα, καὶ τὸ σῶμα του γεμάτο μαῦρες χαρακικὲ ἀπὸ τὸν βούδουλα τὰ χτυπήματα. Τὸ βασιλόπουλο, φώναζε τότε σὸν τοκογλύφον νὰ σταματήσῃ τὸ κακὸ καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ πολὺτιμο περιδέριο, μὲ τ' ἀνεκτίμητα μαργαριτάρια.

Ὁ φαρὰς, ἄφωνος καὶ κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη τὴ σωτηρία, ἔπασσε σὸν πόδι τοῦ ἀρρώστου παιδιοῦ, κ' ἄρχιε νὰ τοῦ φιλῆ τὰ χνυρῆλια τῆς παλάης του τῆς χλαμύδας.

— Σέκου ἀπάνω, τοῦ εἶπε τὸ παιδί, ἐμεῖς ζητοῦμε τὸν ἡέροχο ἔκείνον ἄνθρωπο, ποὺ δίδασκε τὴν ἀγάπην καὶ ποὺ θεραπεύει σῶμα καὶ ψυχὴ. Μήπως ξέρεις ποὺ εἶνε;

— Μάλιστα, τὸν ξερῶ, εἶπε ὁ φαρὰς. Εἶνε σὴν Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ πόλι εἶνε πολὺ μακρὰ ἀπὸ δῶ. Πρέπει νὰ περιπατήσῃς νύχτες καὶ ἡμέρες... ἀλλὰ θὰ σ' ἀκολουθῶ καὶ ἐγώ.

Πραγματικὰ ἀνάλαβε νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ ὁ ἴδιος. Ὅταν τέλος φθάσαν σὴν Ἁγία Πόλι, οἱ ἄνθρωποι τοὺς εἶπαν, δι' εἶνε τὰρα ὄσο ἡμέρες, ποὺ ὁ Ἰησοῦς ἔσταυρώθη σ' ἕνα μέρος ποὺ τὸ λένε Γολγοθὰ καὶ πᾶς ἔπειτα ἐτάφη!

Τότε ὁ φαρὰς εἶπε :

— Τὸ εἶχα ἀκούσει κ' ἐγὼ αὐτὸ. Πᾶς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦταν προωρισμένος γιὰ νὰ σταυρωθῆ. Προεῖπε ὅμως δι' τρεῖς ἡμέρες θὰ μείνῃ σὸν τάφο καὶ θὰ ἀναστῆθῃ. Ἄς πάμε λοιπὸν ἐκεῖ ποὺ τὸν θάψανε.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωτὸ εἰπήγαν σὸν μεγάλο ἕμπο τῶν ἐλαιῶν. Ἐκεῖ φύλακες Ρωμαῖοι, μὲ λόγχες καὶ κοντάρια, ὅπου λάμπανε, ἐστῆκοντο μπρὸς σὸν μεγάλο πέτρινον τεῦ τάφο. Δὲν ἄφηναν κανένα νὰ πλησιάσῃ. Γυναῖκες καὶ συγγενεῖς τοῦ Ἰησοῦ εἶχαν ἔλθει, ν' ἀλοφύουνε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, μὲ μῦα. Ἐκεῖνοι ὅμως ταῖς ἐμποδίζαν.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἕνας τρομερὸς σεισμὸς ἔσεισεν ὀλόκληρη τὴ γῆ καὶ ἕνα φῶς ποὺ ἀποτύφλωνε βγήκε ἀπ' τὸν τάφο. Ἐνας ἄγγελος μὲ φωτεινὸν ὄν ἦλιος πρόσωπο, καὶ μιὰ χλαμύδα λευκὴ σὸν τὸ φῶς, παρουσιάσθηκε καὶ κῆλυσε τὸν βαρὺ τὸν λίθο, ποὺ σκέπαζε τὸν τάφο. Ἡ λάμψις ἦταν τόσο ἀποθαμβωτικὴ, ποὺ ὅλοι πέσαν κάτω μὲ τὰ μούτρα. Οἱ φύλακες Ρωμαῖοι, τρομαδῆσαν καὶ φύγανε, ἀφήνοντας περὶ τὸ μνημεῖο, μοναχὸ.

Προσέμνε μὲ τὰ μούτρα σὴν γῆ, τὸ ἀρρωστο τὸ βασιλόπουλο αἰσθάνθηκε κάποιον ὄως, κατὶ καλὸ καὶ τρομερὸ, κοντὰ του. Ἐστρεψε τὸ κεφάλι του καὶ σπκώθηκεν ἀμέσως. Ἐμπρὸς του στεκόταν ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ τέτοιον δὲν εἶχε δεῖ ποτε σὴ ζωῆ του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν γεμάτο καλωσύνη καὶ ἀγάπην. Τὰ μάτια του ἔδειχναν μιὰ ἀτελείωτη γλυκύτητα. Μέσα ἀπὸ τὸ λευκὸ καὶ φωτεινὸ του ἔνδυμα, ἐφαίνοντο ἡ γραμμὲς τοῦ σώματος του.

— Εἶνε ἐκεῖνος, σκέφθηκε τὸ παιδί, εἶνε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ!

Καὶ ἔπασσε σὸν γόνατο, φίλησε τὰ πόδια του, ποὺ ἦσαν ἀκόμη τρῦπια καὶ καταματωμένα ἀπὸ τὰ καρφιά καὶ τοῦ μουρηοῦρισε, γιὰτὶ ἀπὸ τὴ συγκίνησιν δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ :

— Ἦε τοῦ Θεοῦ, ποιεῦθὸς δι' εἶσαι σὸν, σὸν ποὺ δίνεις τὴ ζωῆ, σὸν ποὺ δίνεις βγεία! Γιδτρέψῃ με καὶ μένα! Σὲ ἰκετεύω, λυπίσου τὸν γέροντα πατέρα μου, καὶ ὄσο' μου τὴν βγεία μου.

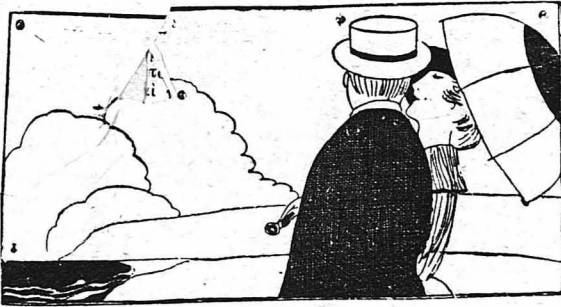
Τὰ ἀπλᾶ, τὰ παιδικὰ αὐτὰ λόγια, ἠγῶθήσαν σὸν προσευχή, μέσα σὸν πρῶνὸ, τὸν δροσερὸ τὸν κπᾶ. Ὅλοι σπκώσαν τὸ κεφάλι τους, νὰ ἰδοῦν, ποῖος τολμεί νὰ μιλήσῃ ἔτσι.

Ἐμπρὸς σὸν τάφο τὸν πέτρινον, τὸν πλημμυρισμένο ἀπὸ φῶς, ἐστεκόταν ἕνα παιδί. Ἐκδύταζε, μὲ ἀνοιχτά, γεμάτα χαρὰ, τὰ ἰάτια πρὸς τὸ ἀπειρον, ὅπου εἶχαν ἐξαφανισθεῖ ὁ θανμοῖος, ὁ ἀπερίγραπτος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ποὺ τὸ εἶχε περὶ γιὰ τρέψει.

Ἐπάνω σὸν στήθος τοῦ παιδιοῦ, ἀκτινοβολοῦσε ἕνα μεγάλο περιδέριο ἀπὸ ἀστῆρια λαμπερὰ ποὺ θαμπῶναν τὸν κόσμο καὶ

... Ἐνας φρόνιμος κ' εὐτυχισμένος Βασιλιάς...

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΕΣΒΥΣΑΝ...

ΘΥΜΑΣΑΙ ;...

Θυμάσαι ;... *Ήταν μία βραδυά ανοιξιάτικη, μία βραδυά γεμάτη γαλήνη*

Θυμάσαι ;... *Ήσσαν κοντά μου, πολύ κοντά μου* γυρμένη επάνω μου.

*Εξάφνα μιάς μουσικής —της φωνής σου —τους άπαλους τόνους άκουσα...

Τρελλός άπ' τ'ά λόγια σου αυτά, τρελλός από τόν πυρετό της αγάπης,

ή τελευταία μου σκέψη, όταν ή στερνή μου πνοή θά βγαί- νη άπ' τ'ό στόμα, θά εινε νά σου πώ, άκόμα μιά φορά πώς σ' αγαπώ...

*Ελα... σκύψε από πάνω μου... Σε λίγο ή ψυχή μου φεύγει, φεύγω κ' έγώ. Φίλα με !.. Εινε τ'ό τελευταίο φιλή αυτό. Μέσα σ' αυτό εινε ή ψυχή μου, ή αγάπη που ειχα για σένα... Εισαι σύ.

*Ελα, έλα... *Ελα πειό κοντά, άκόμα, άκόμα... *Ετσι. Πάρε, πάρε τ'ό στόμα σου τή στερνή μου πνοή... Μέσα σ' αυτή θά νιώ- σης έμένα...

Πώς σκοτεινιάζει γρήγορα ! Μή φύγης. Μή μ' άφήνης. Κοντά μου, άκόμη πειό κοντά μου, έλα... *Ακου : σ'ό μνημα που σέ λίγο θά κατέβω μέσ' άπ' αυτό θά σ' αγαπώ άκόμα. Σάν με θάψουν μη φύγης. Μείνε, μείνε ως που νά φύγουν όλοι. Τότε πάνω από τ'ό βαρύ γώμα που θά με σκεπάζη σκύψε κ' ακούμπησε τ' αυτί σου. Θ' ακούσης χτύπους ! Μή τρομάξης, θά εινε ή καρδιά μου που θά χτυπά ή άκόμη για σένα.

Κα πέρα άπ' τόν τάφο μου, άν υπάρχη ζωή, θά σέ θυμάμαι. Θά θυμάμαι τ'ά χάρια σου, τ'ά φιλή σου, τήν αγκαλιά σου, τ'ό προσοπάκι σου, τήν αγάπη σου, θά σέ λατρεύω.

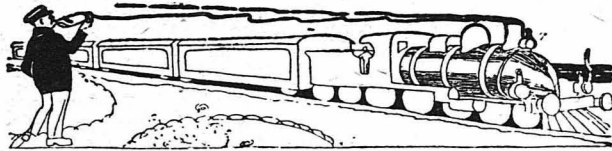
*Ακου, άκου καλά ! *Ακου τή στερνή μου θέληση... Μήν κλά- ψης. Πώς κρωάνω ! Σφίξε με όπως άλλοτε, ζεσανέ με στήν αγκα- λιά σου... Πολύ, άκόμη πειό πολύ... Μή, μη μ' αφήσης νά με πάρη. Κράτα με σφιχτά. Κρύψε με στήν αγκαλιά σου, σ' αγαπώ !..

Γιάγκος Παπαδικμαντόπουλος

που αντικαθιστούσαν τα μαργαριτάρια που το βασιλόπουλο είχε θυσιάσει, για να σώσει το φτωχό ψαράδι. από τα μαρτύρια του τοκογλύφου.....

*Ετσι το β.ι.λόπουλο γύρισε σπίτι του γιατρεμμένο, εδνχι- ομένο, με τ'ό γιορτανί των άστρων που τ'ό χάρισε ο 'Ιησούς, ο Υιός τ'ό Θεού.

Νικόλας Ράϊνωφ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η όμελέττα με ζαμπόν

Στ' χωριά της Μεσομβρινής Γαλλίας, συνειθίζον ως απα- ραίτητο τις ημέρες τού Πάσχα φαγητό την όμελέττα με ζαμπόν.

*Ενα Γαλλικό περιοδικό ρωτάει σχετικώς : — Ξέρουν εκείνοι που τρώνε, τήν νόστιμη αυτή Πασχαλινή όμελέττα, ότι τ'ό έθιμο αυτό, έχει τήν καταγωγή του, από τήν εποχή τού Καρόλου τού Μεγάλου ;

Τήν εποχή εκείνην ο Γουλιέλμος ο πρώτος, κήριος της 'Α- κικανίας, ο οποίος κατόπιν άνεγνωρίσθη από τήν εκκλησία και ως "Άγιος, έδινε στους ύπηκόους του, τ'ό παράδειγμα της έγ- κρατείας.

Τίν Σαρακοστή κανένας άλλος δεν νήστευε, με τ'όσην αυ- στροότητα όσο αυτός.

Και όχι μόνον δεν έτρωγε κρέας, αλλά ούτε αυγά άγγιζε και τις σαβάντα ημέρες της νηστείας, άν και τρελλανότανα κυριο- λεκτικώς για τ' αυγά.

Επίσης μεγάλο πάθος ειχε και για τ'ό ζαμπόν. Τ'ό ζαμπόν και τ'ά αυγά ποαν ή τροφή του όλες τις άλλες ημέρες.

Μία χρονία από της μεν νηστείας κοντά σ'όν ρήγα αυτόν, τόν ήταν άποσοπαμένος ως μ... έδει μιά και ή σαρακο- βήκη πολύ άχρον και τ'ό ύποσχεση... έδει μιά και ή σαρακο- βήκη πολύ άχρον και τ'ό ύποσχεση... έδει μιά και ή σαρακο- βήκη πολύ άχρον και τ'ό ύποσχεση...

— Δεν θά με ικανοποιήσεις, τ'ό άπάντησε ο Κάρολος, άν δε- βής τ'ό μέσον, γά μού φκιδός ένα φαγητό με τ'ά δυό αυγά αυτή τή ππτά μου φαγητό, τ'ά αυγά και τ'ό ζαμπόν.

Ο μαγειροκαλόγηρος έπεσε τότε σέ μεγάλη σκέψη !

Πώς θά έφτιανε ένα φαγι με δύο τόσο άντιθετα πράγματα ; Τ'ά αυγά και τ'ό ζαμπόν ; Σκέφθηκε, σκέφθηκε όλες τις ημέρες Μεγάλης 'Εβδομάδας και τέλος τ'ό Μεγάλο 'Αββατο τ'ό ανα- κίλυψε.

Ανακάλυψε τήν όμελέττα με ζαμπόν.

Και ξέρετε πώς ;

*Ενας βοηθός του έτρωγε κρυφά σαλάμι. Μόλις ειδη τόν κα- λόγηρο, τ'ό πέταξε σέ μιά κατσαρόλα, όπου χωρίς γά τ'ό προ- σέχη ειχεν σπάσει κ' ειχε βάλει και τούς κρόκους τών αυγών για τ'ό γλυκό τού Πάσχα.

*Όταν έβαλλαν τήν κατσαρόλα, για νά ψηθούν λίγο οι κρό- κοι τών αυγών και γά τριφθούν έπειτα άπάνω στήν γέμισι τού γλυκού, μιά όρεκτική μοσχοβολιά, χτύπησε τ'ά ρουθούνια τού καλόγηρου.

Κυττάζει βλέπει ζαμπόν ψημένο με αυγά !..

Και άμέως τ'ό ήλθεν ή ιδέα τ'ό νέου φαγητού.

*Η ιστορία δεν διαφύλαξε τ'ό όνομα τού καλόγηρου αυτού, που έφευγε αυτή τήν όμελέττα, αλλά ή επιτυχία της, ήταν τέ- τρια, που και σήμερα άκόμη, δεν μένει χωριό στή Μεσομβρινή Γαλλία, όπου και ο πειό φτωχός άκόμα χωρικός, γά μη φάη τήν Πασχαλινή του αυτή όμελέττα.

***

Η Πασχαλιά τ'ού Λούβρου.

Κανείς δεν ξέρει τήν ιστορία της μεγάλης εκείνης δλάνθη- σης πασχαλιάς, που εινε έξω από τόν σταθμό τού Λούβρου τών Παρισίων ;

*Η ιστορία της αρχίζει από τ'ό 1871, από τήν εποχή, όπου γή- ριζαν ή μεγάλες συνοδοιές τών Γάλλων αιχμαλώτων, από τή Γερμανία, στή Γαλλία.

*Ενα νεαρό κορίτσι, κατέβηκε τότε κάτω σ'ό σταθμό, μαζί με τις άλλες τις γυναίκες που περιμέναν τούς δικούς της. Περι- έρινε και αυτή τόν άρραβωνιαστικό της και τ'ό έφερε για δώρο και μιά μικρή γλαστρόουλα, με μιά πασχαλιά.

*Εκεί θυως, έμαθε από τούς άλλους τούς στρατιώτες, ότι ο άρραβωνιαστικός της πέθανε στήν αιχμαλωσία.

Τ'ό χτύπημα ήταν τόσο δυνατό γ' αυτή που λιποθύμησε και τις έπεσε και ή γλαστρά από τ'ό χέρι.

*Ενας υπάλληλος τού σταθμού, τήν βρήκε κατόπιν και τή φύτεψε άκριβώς σ'ό μέρος, που ειχε λιποθυμίσει τ'ό κορίτσι.

Τ'ό μικρό φυτράκι τού 1871 εινε σήμερα ένα γιγαντιαίο δένδρο, με δυνατούς και με- γάλους κλάδους, που άνθι- ζει κάθε άνοιξη και γνήζει μοσχοβολιά, τ'ό μέρος εκείνο

κάθε Πάσχα. Συλλέκτες;